

TUNELE 5

SPIRALA

Roderick Gordon

Traducere din limba engleză și note de
IRINA NEGREA

CORINT JUNIOR

Redactor: CARMEN BOTOȘARU
Tehnoredactare computerizată: OLIMPIA BOLOZAN

Roderick Gordon & Brian Williams

Spiral

Original English language edition first published in 2011 under the title SPIRAL
by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

Text copyright © Roderick Gordon 2011

All character and place names used in this book,
whether in their original or translated forms, are © Roderick Gordon

Cover illustration © David Wyatt 2011

Inside illustrations: Humvee, Pylons, Chinook, Geiger Counter,

Lizard Boy, Thermonuclear Device, Booster Rocket,
chapter headers and paragraph spacer © Roderick Gordon;

Drake and Eddie, Rebecca Twins and Captain Franz,
Sweeney, BT Tower and Old Styx © Kirill Barybin.

The Author/Illustrator has asserted his moral rights.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-437-8

București, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GORDON, RODERICK

Tunele / Roderick Gordon, Brian Williams. -

București: Corint Junior, 2008-

vol.

ISBN 978-973-128-166-7

Vol. 5: Spirala / trad.: Irina Negrea. - 2012. -

ISBN 978-973-128-437-8

I. Negrea, Irina (trad.)

821.111-31=135.1

În miez de brumar, ceață și frig
Tot mai aprig, tot mai aprig
O cale scurtă de-ar exista
Să alungăm teama, teama

– *Să alungăm teama*, formația Wire,
din albumul *154*, 1979

Există un punct de unde nu mai iese alt punct.

– *Cartea Proliferației*, secolul al XV-lea

PARTEA ÎNTÂI

Faza

Capitolul unu

B *uummm!*
În afară de zgomot și de frica morbidă de a nu fi rănit, cel mai cumplit lucru la o explozie este acea infimă fracțiune de secundă în care lumea pare să se sfărâme. Este ca și cum însăși urzeala timpului și a spațiului s-ar sfârteca în bucăți, iar tu te prăbușești prin spărtură, fără să ai idee ce se află în cealaltă parte.

Când colonelul Bismarck își veni în simțire, zăcea ca răstignit pe pardoseala de marmură. Câteva momente, nici nu reuși să se miște, ca și cum corpul lui i-ar fi interzis acest lucru. Ca și cum organismul lui ar fi știut de la sine ce avea de făcut.

Deși liniștea deplină din jurul lui ar fi trebuit să-l intrige, colonelul Bismarck nu era nicidecum speriat sau tulburat. Se holba în sus la tavanul crăpat, unde frânturi de tencuială, ca niște fulgi de zăpadă, se legănau ușor. Îl captiva balansul lor — înainte... înapoi, înainte... înapoi —, iscat parcă de bătaia vântului. Dar, mai ales, îl fascina să vadă cum

TUNELE 5: SPIRALA

unele bucăți se desprindeau de sus și cădeau lent pe pardoseală în jurul lui.

Auzul începea să-i revină.

Desluși un sunet, care-i evoca niște ciocănituri.

— *Vater*, spuse el, aducându-și aminte de partidele de vânătoare în jungla din jurul Noii Germanii, împreună cu tatăl lui.

Uneori, excursiile lor durau chiar și o săptămână, când dormeau în cort și împușcau amândoi sălbăticiuni.

Era o amintire mângâietoare. Lungit în molozul provocat de detonație, colonelul suspină, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Auzi din nou un păcănit, tot foarte departe. Nu-l asocia cu împușcăturile rapide ale unor arme automate.

Apoi, clădirea Monetăriei Regale fu zguduită de o nouă detonație. Colonelul închise pleoapele strâns, ferindu-se de scăpărarea orbitoare a luminii, absolut la fel de strălucitoare ca soarele din lumea lui aflată în centrul Pământului.

Bubuiturile se rostogoliră peste el, cu violența unor talaruri, lăsându-l fără aer în plămâni.

— *Was ist...?* îngăimă gâfâind colonelul, lungit în continuare pe spate, în timp ce prin încăpere zburau cioburi de sticlă, ca o grindină mărunță, zuruind pe marmura lucioasă din jurul lui.

Înțelese atunci că se întâmpla ceva rău. Nu numai că totul deveni într-o clipă cețos din pricina unui fum negru și înecăcios, dar parcă și mintea-i era năpădită de el.

FAZA

— *Wie komme ich hierher?* se întrebă el, bâjbâind cu gândul după un răspuns.

Nu avea nici cea mai mică idee cum ajunsese acolo. Singura amintire îndeajuns de substanțială, încât să se poată bizui pe ea, se referea la ambuscada în care căzuse în Noua Germanie. Ținea minte că fusese capturat de Styx, dar din ceea ce urmasă — iar asta i se părea straniu — nu-și mai amintea decât o lumină purpurie. Ba nu, niște *lumini* purpurii, nenumărate lumini arzând cu o asemenea intensitate, încât, prin comparație, amintirile lui păreau nebuloase.

Vag, își amintea de călătoria lungă până la scoarța Pământului, dar din ce se petrecuse apoi nu mai știa mare lucru, decât că se trezise într-un camion, împreună cu un pluton de soldați de-ai lui, din Noua Germanie. Fuseseră duși la o clădire mare — o fabrică. Și, legat de această fabrică, încă foarte pregnant în mintea lui era un lucru pe care trebuise să-l facă. O sarcină de o importanță atât de vitală, încât punea în umbră orice alte considerente, chiar și propria lui supraviețuire.

Acum însă, nu putea nici în ruptul capului să identifice natura acelei sarcini. Și nici nu avu răgazul să reflecteze mai mult la acest subiect, întrucât o nouă rafală de împușcături, foarte de-aproape, îi dădu ghes să intre în acțiune. Se ridică în capul oaselor, crispându-se din cauza junghiului care-l săgetă în cap, unde se lovise de pardoseală. Tușind sufocat când fumul înțepător îi intra pe gât, înțelese că prima urgență era să se pună undeva la adăpost.

TUNELE 5: SPIRALA

Se târî printr-un gol de ușă unde fumul nu era așa de dens și constată că ajunsese într-un birou, cu tavanul înalt și o masă de lucru pe care se afla o vază cu flori. Închizând ușa cu piciorul, se rezemă de masă, încercând să evalueze starea în care se afla. Avea părul năclăit din cauza unei răni la ceafă, dar nu-și dădea seama cât de grav era — pielea din jur îi era amortiță, iar în plus știa din experiență că, de regulă, rănila la cap sângerează abundent. Plimbându-și palmele pe tot corpul, nu mai găsi alte răni. Nu purta uniformă, ci un mantou peste un costum de haine obișnuit, dar acum nu recunoștea niciunul dintre aceste articole vestimentare. Bine măcar că avea la brâu centura lui militară, iar pistolul era încă la locul lui în toc. Îl scoase și, răsuflând ușurat, îl cântări satisfăcut în palmă. Certitudinea lucrului cunoscut. Nemișcat, ciuli urechile la eventualele zgomote făcute de cealaltă parte a ușii.

După o scurtă acalmie, auzi cuvinte rostite în englezește și scrâșnete de moloz strivit sub tălpi de cizme, în coridorul unde zăcuse până nu de mult. Cineva împinse cu umărul în ușă și, trântind-o de perete, dădu buzna înăuntru. Bărbatul era îmbrăcat în negru și avea imprimat pe piept cuvântul POLIȚIE. Purta mască de gaz și cască de protecție, iar în mână ținea o armă automată, un model cum colonelul Bismarck nu mai văzuse niciodată.

Luându-l prin surprindere pe polițist, colonelul îl înșfăcă de gât, strângându-l în curbura brațului, până omul își pierdu cunoștința. În timp ce transmitătorul polițistului zumzăia insistent, colonelul îl dezbracă iute de uniformă și

FAZA

se îmbracă el cu ea. Când își puse masca de gaz, observă că rana de la cap continua să sângereze, dar nu voia să se frământa acum mai mult decât era cazul.

Se familiariză cu pușca de asalt, care i se păru destul de simplă. Apoi, ieși din birou și, făcând doi pași prin fumul negricios, dădu nas în nas cu un alt polițist, îmbrăcat în echipament de luptă identic. Când privirile li se întâlniră prin lentilele măștilor de protecție, tipul îi făcu un semn din mână, însă colonelul nu știa cum ar fi trebuit să reacționeze. În ochii polițistului se citi o întrebare. Crezând că deghizarea lui ieșise în vileag, colonelul dădu să ridice pușca de asalt H&K.

Îl salvă o nouă explozie, care cutremură coridorul și-l doborî din picioare pe colonel. Buimac, se ridică și se îndreptă împleticindu-se spre intrarea principală, unde ușile spânzurau șui de balamalele rupte. Fiind cât pe-acți să-și piardă echilibrul, când călcă greșit pe lângă treaptă, colonelul nimeri împiedicat pe trotuarul din fața clădirii.

Încremeni.

Se trezi în fața unui șir de oameni înarmați — prea mulți ca să-i poată fenta. Erau postați în spatele unor vehicule abandonate sau în dosul unor scuturi de apărare, având dispozitivele laser ale armelor îndreptate toate spre el.

Colonelul nu se aștepta la ceea ce se întâmplă după aceea. În continuare amețit și cu simțurile amorțite, nu reuși să reacționeze atunci când îi smulseră pușca din mână. În același timp, doi polițai îl luară pe sus și-l duseră de-acolo în doi timpi și trei mișcări.

TUNELE 5: SPIRALA

— E-n regulă, bătrâne, nu te speria! Vei primi îngrijiri medicale, zise cu milă tipul din stânga lui.

Al doilea polițist spuse și el ceva, dar colonelul nu pricepu nimic.

Însoțitorii lui îi scoaseră casca și masca de protecție.

— Nu ești din trupele noastre, remarcă polițistul, când văzu fața plină de sânge a colonelului.

— O fi de la echipele de intervenție... vreun flăcău de la țară, își dădu cu părerea celălalt.

Dar colonelul nu mai era atent. La nici șase metri mai încolo, un cadavru zăcea cât era de lung în rigolă. Postați în cerc în jurul lui, niște polițiști râdeau și făceau bășcălie, în timp ce unul dintre ei îl împungea cu bombeul cizmei. Colonelul îl recunoscuse imediat pe mort. Era un soldat din Noua Germanie, care făcea parte chiar din regimentul lui. Îl cunoștea bine pe militar și, de asemenea, pe soția lui — de curând deveniseră părinți, aveau o fetiță. Colonelul încercă să-i împingă la o parte pe cei doi polițiști care-l sprijineau, dar gestul lui li se păru o manifestare de furie.

— Da, lasă, știm și noi. În nici un ceas, îi împachetăm și pe ceilalți în saci și le punem etichete, o să vezi, îl asigură polițistul mai voinic pe camaradul său, mârâind amenințător. Am ciuruit deja patru dintre nemernicii ăștia, cine naiba or mai fi și ei!

În timp ce colonelul continua să se zbată, încercând să scape, celălalt polițist, rostind sacadat fiecare cuvânt, de parcă era pe punctul de a exploda de furie, îi spuse și el:

FAZA

— Calmează-te, domnule ofițer. Lasă-ne pe noi să terminăm treaba.

Colonelul mormăi un „Da”, dându-și seama că trebuia să le facă jocul, altminteri riscând să fie identificat drept unul dintre protagoniști. Le îngădui, așadar, celor doi polițiști să-l conducă pe Threadneedle Street până în capăt, iar apoi pe o străduță laterală, unde erau parcate niște ambulanțe.

— Ocupă-te de el, da?! A fost prins în ultima deflagrație, ordonă unul dintre polițiști, adresându-se unui medic stagiar.

Apoi, lăsându-l pe colonel acolo, porniră grăbiți înapoi spre Banca Angliei.

În ambulanță, medicul se apucă să-l examineze pe colonel.

— Foarte frumoasă mustața asta, remarcă el.

După felul cum îi tremurau mâinile, era limpede că acest medic stagiar nu fusese niciodată în mijlocul unor incidente atât de dramatice. Îi curăță colonelului rana de la cap și, exact când termină de pus pansamentul, din capătul străduței se auziră niște strigăte. Alte câteva noi victime erau aduse pe târgi. Medicul plecă să le acorde primul ajutor, oferindu-i colonelului prilejul la care sperase. Deși încă era un pic buimac, reuși să coboare prin partea din spate a ambulanței, și-și luă tălpășița.

Având în vedere că zona era împânzită de oameni în uniforme — atât polițiști, cât și militari, în efective tot mai ample —, nimeni nu-l băgă în seamă pe colonel. Deplăsându-se doar pe străzi dosnice, nu se opri decât atunci când dădu cu ochii de o intrare aflată în spatele uneia dintre clădirile mari de birouri. Dincolo de o ușă cu două canaturi